Η παρακμή της Πομπηίας
Οι τελευταίες ημέρες της Πομπηίας στο θέατρο «Εμπορικόν» 2003

Με τη γέφυρα μιας αμφιλεγόμενης αλληγορίας που συνδέει την ιστορία καταστροφής μιας παρακμιακής ρωμαϊκής πόλης με τα σύγχρονα κοινωνικά φαινόμενα των δυτικών κοινωνιών, ο μεταφραστής και διασκευαστής για το θέατρο Θοδωρής Πετρόπουλος προσπάθησε να γράψει μια σπονδυλωτή σατιρική κωμωδία για τα αστικά ήθη. Το έργο παρουσιάζεται σε μια από τις ωραιότερες αίθουσες στο Ψειρή.

Ένας νεαρός σπουδάζει στην Αγγλία χάρη στις οικονομικές θυσίες των γονιών του. Επιστρέφει πτυχιούχος άνεργος και βρίσκει ένα πρόχειρο καταφύγιο στη δημοσιογραφία του life style. Μια απαρηγόρητη χήρα ενός εκατομμυριούχου προσλαμβάνει έναν «ειδικό» για να εφεύρει ένα ένδοξο παρελθόν για τον άνδρα της, αλλά και για να συγκαλύψει το «πόθεν έσχες» των εκατομμυρίων. Ένας αστυνομικός στήνει παγίδα στον νεαρό κρατούμενό του για να του αποσπάσει με το φιλότιμο την ομολογία του. Ένας παρ' ολίγο νικητής σε κάποιο reality show διαπληκτίζεται συνεχώς με τη μνηστή του και δύο άσπονδες φίλες παρακολουθούν τη σύλληψη ενός κρυμμένου τρομοκράτη.

Οι *Τελευταίες ημέρες της Πομπηίας* είναι το πρώτο έργο του και φέρνει εμφανώς τα σημάδια του πρωτολείου. Η ουσιαστική δράση απουσιάζει και η υπόθεση κάθε σκηνής ξετυλίγεται σε απόλυτη εξάρτηση από τις ατάκες, που έχουν επινοηθεί για να αποσπάσουν το γέλιο. Η γλώσσα θυμίζει αμέσως την τηλεοπτική καταγωγή της, ενώ η συνολική δομή του έργου μαρτυρά τη φροντίδα του συγγραφέα: να μην κουράσει το κοινό του, αντιθέτως να το ευχαριστήσει και να δώσει ελεύθερο έδαφος στις ευκολίες των ηθοποιών. Θα πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι τα επιμέρους θέματα του κειμένου αντιγράφουν πιστά τις αναφορές, τις επιπόλαιες ίντριγκες και τις μικροπαρεξηγήσεις από τις κάθε λογής σαπουνόπερες και τις κωμικές σειρές της μικρής οθόνης.

Και όμως ο Πετρόπουλος δείχνει πως έχει δυνατότητες να γράψει κάτι καλό για το θέατρο. Διαθέτει πρώτα απ' όλα χιούμορ και επινοητικότητα — όπως φαίνεται από τη σκηνή με τον αστυνομικό. Επιπλέον δείχνει να αγαπάει το θέατρο και τη δουλειά των ηθοποιών. Όμως το κέφι και η καλή παρέα δεν αρκούν για να κάνεις τέχνη. Αν ξεχάσει την τηλεόραση και συγκεντρωθεί μπροστά στη λευκή του σελίδα, ίσως δώσει κάτι καλό στο μέλλον.

Η Κυριακή Σπανού νόμιζε ότι σκηνοθετούσε μπροστά στις κάμερες. Όλα, τα σκηνικά (Γιώργος Γαβαλάς), τα κοστούμια (Κατερίνα Παπανικολάου) και οι φωτισμοί (Λευτέρης Παυλόπουλος) ήταν «στημένα» για πλάνα. Ακόμα και οι ηθοποιοί έμοιαζαν να περιμένουν αυτό το εκνευριστικό διάλειμμα των διαφημίσεων. Μόνο οι έμπειροι Υβόννη Μαλτέζου και Δημήτρης Μαυρόπουλος διασώθηκαν κάπως. Από τους υπόλοιπους, που επανέλαβαν απλώς τον τηλεοπτικό εαυτό τους, ας κρατήσουμε τις υποσχέσεις που δίνει η παρουσία του Άρη Σερβετάλη.

Μετρό τχ. 91, Ιούνιος 2003